

Novi zvon

Novi zvon

Letnik III, številka 1

(februar/marec 2014)

ISBN: 978-1-304-79862-6

Revija deluje pod licenco creative commons.

Urednica: Gaja Jezernik Ovca

Pomočnica urednice: Sara Fabjan

Strokovna sodelavka – intervju: Veronika Šoster

Intelektualni mecen: dr. Tomo Virk

Kazalo

NOVI ZVON	2
UVODNIK 'A'	5
UVODNIK 'B'	6
UVODNIK 'C'	7
(KONČNO) LITERARNI VEČER NOVEGA ZVONA	8
VITA VYBIHAL	9
<i>Ljubiti</i>	9
MARKO NEŽIČ	10
<i>Elegija odrezani nogi</i>	10
<i>Hronos, Zas in Htonie</i>	11
<i>Žalostna pesem</i>	12
JERNEJ KUSTERLE	13
<i>Erotična asfikcija</i>	13
<i>Savna na vlaku</i>	14
<i>Čez Mesarski most</i>	15
<i>Močvirje megle</i>	16
<i>Listje boža –mraz–</i>	17
SARA FABJAN	18
<i>Pulover sem</i>	18
<i>Mislim da mislim</i>	19
<i>Halucinacije</i>	20
<i>Nisi</i>	21
ROK KOROŠEC	22
<i>poštar ima grd kašelj</i>	22
<i>vidim, da je vse dolo eno</i>	24

<i>iz giba veselje skoraj spolni</i>	25
MILENA SUSNIK FALLE	26
<i>Sprostrto čez sebe</i>	26
PATRIK HOLZ	28
<i>Zasebno sporočilo Bogu</i>	28

Uvodnik 'a'

Dragi Novozvonovci

Naj kar na samem začetku priznam, da me je nadvse mikalo spisati slavnosten in vehementen uvodnik, poln hipertrofiranih idej o spremembah, ki jih prinaša novo leto, pa se mi – odkrito rečeno – res ne ljubi pretvarjati te ujetosti v patetiko.

Vehementna sem lahko pa vseeno, ker so spremembe *zares* prisotne.

Lahko rečem, da smo končno na tisti poti, ki sem jo za revijo želela že pretekli dve leti, a nekako razmere (še) niso dopuščale, da bi izpeljala vse ideje, ki so se pridno kopičile v mislih. Vedno sem planirala Novi zvon kot tisto revijo, ki si jo lahko 'privoščijo' vsi, zato sem se zatekla k digitalnim formatom, ki so predstavljali minimalni strošek za uredništvo (in urednico). Tega vidika nikakor ne nameravam spremeniti – literatura vendarle ima nezanemarljivo razmerje z bralci. Je pa vsekakor res, da 'prijemi dostopnosti' niso najbolj estetski; manjka tisti moment, ko prebereš tiskovino in jo nato postaviš na polico. Ne, ne romantiziram preteklosti, ne pravim, da je le fizična knjiga tista *prava* knjiga, a hkrati ne morem ignorirati dejstva, da je sama *izkušnja* branja tako različna, kot so njeni mediji. Nič čudnega, da se mi je zato vedno zdela popolna kombinacija tiskovin za tiste, ki to želijo/preferirajo (in ja, tudi sama sem med njimi), ter prosto dostopne digitalne verzije.

Zahvaljujoč *print-on-demand* ponudbi tuje založbe (malo žalostno, da je naš trg tako zavrt in nedomiseln¹, da se moramo za dostopen tisk podati v tujino) lahko avtorjem in bralcem Novega zvona končno ponudimo obe alternativni. Ne delam si utvar, da bo iznenada vse super-uspešno in gladko potekajoče, a verjamem, da se bo s časom ta nov pristop obnesel.

Dodajanje novega formata je tako tudi glavni razlog, da Novi zvon ni več mesečnik, ampak izhaja na dva meseca, kar je še vedno dovolj pogosto, da lahko redno objavljamo novo, svežo literaturo, a hkrati urnik (in finančno breme za tiste, ki bomo lastniki fizičnih izvodov) ni prenaporen.

Še ena noviteta, o kateri več pove Sara v svojem delu uvodnika, so literarni večeri. Namenjeni našim avtorjem, namenjeni avtorjem nasploh ... namenjeni umetnosti in njenim ljubiteljem.

Skratka, čeprav je tale uvodnik morda na mestih malce bolj piker (a kot pravo Cankarjevo dekle se ne morem upreti kakšni kritiki 'mimogrede'), sem vendarle skrajno pozitivna glede prihodnosti delovanja Novega zvona, glede ljudi, s katerimi imam priložnost sodelovati, in morda celo glede slovenske literarne scene.

Kdo ve ... morda me v prihodnje preseneti celo še kakšna dobra 'domača' *print-on-demand* založba.

Za zaključek naj samo še povabim vse bralce, da nas berejo še dalje (res, res cenimo čisto vsakega izmed vas), in vse ustvarjalce, da bomo še v prihodnje lahko uživali v vaših umetninah.

Gaja Jezernik Ovca

¹ Sploh glede na to, da *print-on-demand* v času digitalnega tiska vedno predstavlja samo dobiček založbi in privabi res velike količine avtorjev, me čudi, da se še nihče ni odločil za resnejšo ponudbo takšnega založništva pri nas.

Uvodnik 'b'

Novo leto, v katerega vstopam kot pomočnica urednice oziroma organizatorica literarnih večerov pri Novem zvonu, za vse avtorje prinaša kar nekaj novosti; za eno od teh – literarni večere – si želimo, da bodo čim večkrat izvedeni že do konca tega študijskega leta. Čeprav bi Novi zvon lahko še leta obstajal v obliki in načinu kot je bil načrtan od začetka, ga letos čaka nekaj sprememb, ki pa po mojem mnenju kažejo predvsem na to, da nam ponuja možnost predstaviti vse, kar lahko ponuja(mo) literarnemu svetu tudi izven naših fakultetnih zidov. Zato je moja največja želja letos ponuditi ustvarjalcem, ki objavljajo v Novem zvonu in vsem tistim, ki to še bodo, možnost predstaviti svoje izdelke tudi v živo. Nekaj, kar trenutno po mnenju mnogih (vključno z mano) primanjkuje in je bil tudi razlog za pobudo organizacije literarnih večerov, je spoznavanje in povezovanje avtorjev ter širjenje idej, zamisli, ki bi lahko še dodatno obogatile tako revijo kot literarno dogajanje na Filozofski fakulteti (in drugod!). Poleg tega s tem omogočimo širši javnosti, da (tudi v živo) spozna ustvarjalce in ideje, ki se rojevajo v naših (študentskih) generacijah in ponudimo možnost vsem zainteresiranim, da skupaj soustvarjamo literarno ozračje ter povemo svoja raznolika mnenja o (v bistvu) čemerkoli želimo na katerikoli način (pa četudi s pretirano uporabo oklepajev ;). Moja želja za letošnje leto pri Novem zvonu je torej, da se čim večkrat vidimo na kakšnem literarnem večeru in pa še naprej proizvajamo, ohranimo, razvijamo ter kažemo svoje ideje širšemu svetu (ali pa vsaj okolici).

Sara Fabjan

Uvodnik 'c'

Res je, da govorim glasno in hitro, da me je skoraj nemogoče ustaviti, ko enkrat začnem, toda še raje poslušam. In seveda sprašujem. Zato sem ob Gajini ponudbi, da bi za Novi zvon intervjuvala ustvarjalce, kar zasijala – skoraj tako kot takrat, ko v antikvariatu nepričakovano zagledam prekrasno ohranjen izvod knjige, ki jo iščem že cela stoletja, in jo potem objemam še tri ure po tistem, ko jo prinesem domov, saj imam takoj za knjigami najraje ljudi. (In čokolado. Veliko čokolade.)

Prehodili smo že dolgo skupno pot in naleteli na posebno številko, ki nima intervjuja, ampak tale besedni vihar, ki ga moram počasi urediti v nekaj smiselnega. Ko mi to uspe, vam lahko povem, da se vsak mesec zabavam ob branju vsega, kar lahko izbrskam o avtorju, ki ga »zaslišujem« in ga potem prisilim, da še sam napiše nekaj o sebi in knjigah na vse možne načine. Sliši se čisto bedno, ampak tako izvem, kaj bi radi avtorji pri sebi poudarili in kaj nenavadnega se skriva v njihovi domišljiji – če mi bi recimo nekdo napisal, da si želi, da bi bilo na naslovnica knjig več vijoličnih dinosavrov, ali pa da se v prostem času ukvarja z restavriranjem starih knjižnih omar, bi verjetno začela plesati po sobi, in verjemite, velikokrat dobim kak posebno navdušujoč stavek, okrog katerega potem (ne)zapleteno (raz)pletem intervju, da ga lahko potem prebirajo komparativisti in ostali knjižni zaljubljeni. Kar je čisto zakon!

Upam, da radi sodelujete z Novim zvonom, da boste svoje umetnine pošiljali še naprej in mogoče boste prav kmalu nič hudega sluteč padli meni v roke. ☺ Berite, kopičite knjige v stanovanjih, da vam bo manjkalo prostora na policah in se bodo začele družiti v majajočih stolpih – ne, nič ni narobe s tem – in čim več pišite, da vas bo bolj bolela roka in manj srce. Se slišimo!

Veronika Šoster

(KONČNO) LITERARNI VEČER NOVEGA ZVONA

Velika eksistencialna škoda, da literati, ki objavljajo v Novem zvonu še nikoli (uradno) nis(m)o imeli priložnosti spoznati se v živo. Ta misel zmešana še z željo po tem, da se omogoči vsem avtorjem v živo predstaviti svoja dela, mogoče pred občinstvom, naključnimi mimoidočimi ali pa zgolj pred drugimi avtorji – ker za enkrat še ne vemo kako se bo prvi takšen večer končal. Iz tega dolgotrajnega razmišljanja se je porodila ideja, da vstric s prenovljenim izhajanjem Novega zvona pripravimo tudi ustrezajoče literarne večere.

Še posebej zato, ker bo v naših mislih vedno preveč idej za vedno premalo literarnih večerov. Ter za vse tiste neizgovorjene ideje, ki še niso zapustile globljih možganskih centrov in tiste, ki lahko obstajajo, samo če nekdo sedi zraven tebe in posluša tvoje besede.

Tako kot idej je tudi želja za naše literarne večere preveč (v kvalitativnem in kvantitativnem smislu), da bi jih lahko oživili z besedami v eno samo vabilo na naš večer branja naših literarnih del. Ampak upam, da jih bo ravno dovolj za to, da pritegnejo poslušalce in bralce, predvsem pa tiste, ki sodijo v obe kategoriji.

Sara Fabjan

LEPO VABLJENI NA

LITERARNI VEČER

ob izidu nove številke literarne revije NOVI ZVON

v sredo, **26.2.2014** ob **20.00** v kavarnici KAVA AJ

ODPRTO BRANJE* in branje avtorjev Novega zvona

nastopa tudi glasbena skupina TOXINE

* e želiš brati na odprtem delu literarnega večera pošlji svoje podatke in primer kakšnega svojega dela na fabjan.sara@gmail.com najkasneje do 21.2.2014

Vita Vybihal

Ljubiti

Ljubim.

Goreče ljubim.

Lahke prsi, težek dih.

Letim prikovana na zemljo.

Teža lahkih peres.

Rdeča meglica se vije po telesu.

Lebdim z vso težo telesa.

Nese me, odnaša.

Tihe misli kričijo, polnijo glavo.

Vedno bolj polna v lahki praznini.

Ljubim.

Ljubim vse.

Ljubim se.

Strastno ljubim svet in življenje v njem.

Opojna rdečica obliva telo.

Rdeče žari v temi.

Obliva telo in ga odnese.

Ter spet vrne.

Goreče ljubim.

Ljubim.

Marko Nežič

Elegija odrezani nogi

besede polzijo med prsti:
dvanajst jih je -
tudi apostolov je bilo dvanajst
prstov je pa samo deset

odrezana noga kar tako - za nič
medtem ko druga šepa

na promenadi
se sprehaja prva
pod perutjo pa
Gogoljev
Nos

dvanajst jih je
besed dvanajst
deset med prsti
in nos in noga
na promenadi

jako čudna stvar -
življenje

Hronos, Zas in Htonie

jaz razkolnikov asketskega rodu
(hči Dioniza in sin matere Halime)

bom na Lesbosu
rodil kačo z modrosnim zobom
povil dve podgani
in zmlél glavo netopirja -

»Pot navzgor in navzdol je ena in ista.«

Žalostna pesem

Solzice.

Jernej Kusterle

Erotična asfikcija

Z art deco šestilom si rišem socialne kroge;
ker nisem član impro lige,
ne znam šokirati z narativno teorijo diskurza.
Postal sem nor. Tako je lažje
spoznati ljubljanski pop art in preživeti noč
ob steklenici rdečega vina.
Študenti so ob Prešernu vadili črni humor.
Na obešalniku visijo obrazi.
Vsak trenutek sem lahko čisto druga oseba.
Poznam logaritem za večglasje,
Bleuler je kriv, da nisem nikoli več sam.
Verižno branje me utruja.
Besedam vpisujem panične napade,
da imajo uredniki delo.
Slutim, da bom po smrti postal stolp v Pisi!

Savna na vlaku.

Zunaj gorijo tla pod

iskro korakov.

Čez Mesarski most

zaklenjenih ljubezni

leti lastovka.

Močvirje megle

noge v šipek pelin cvet

prebada duše.

Listje boža –mraz–

poljublja kaplje vode.

Luna, moj odsev,

obraz, maska polna prask.

Moj brivec je gnev vetra.

Sara Fabjan

Pulover sem

Danes sem preveč govorila z drugimi

Zato mi je zmanjkalo besed

Za pogovor s sabo

Socialni svet

Onemogoča moje mišljenje

Ne vem

Če sem še zmeraj zmožna

Razmišljati o sebi

Z malo začetnico

In kritičnostjo

Utesnjujem se

Ista sem kot moj pulover

Ki sem mu skrajšala rokave

Ker mi naenkrat niso bili več všeč

Ker sem predpostavila

Da bom tako mislila

Od sedaj-za vedno

Mislim da mislim

prenehaj razmišljat

v tem trenutku

ker tudi misli spreminjajo resničnost

besede bi še zmeraj obstajale

v nekaterih jezikih

v drugih bi se misel izgubila

tako kot rdeča nit

te pesmi

prenehala sem pisati datum

zraven pesmi

ker se mi je zdelo racionalno sklepati

da sem edina ki jo to zanima

in edina ki bo to brala

prva kitica še gre

zadnji stavek mogoče

vmes je prepad

v katerem so potlačene misli

in ideje ki nimajo besed

zato tu končam

in sledi globoka misel

ki nima besed

.

Halucinacije

Prižigam luči v stanovanju

Ker mi dajejo upanje

Da je nekdo tam

Lahko bi cel dan pisala

O tem kako bi lahko izkoristila trenutke

Namesto da opazujem izmišljene karakterje

Računalniku se izprazni baterija

Okrašene dvorane

Veličastne pojedine

Pice

Najnovejša glasba

Ki želijo oponašati

Prejšnje čase

-Izginejo

Ker se Facebook zapre

In prižgati moraš še dodatno luč

Ali pa vsaj Facebook na mobitelu

Nisi

Ne maram kropiti ljudi ki strmijo vame. A tudi žare ne maram ker je zraven slika na kateri se smeje. V krsti se vsaj ne smeje. Ker tudi če si ti pokojnik se ne spodobi smejeti se na pogrebu. Ampak v vsakem primeru zame nisi mrtev. Nihče ki je umrl po mojem desetem letu ni mrtev. Vendar sem samo v tistem delu časa ko nikogar ne srečam. Preprosto odselili so se oziroma si nikoli nismo bili tako blizu da bi jih pogosto videvala. Nisi mrtev in to drži ker jaz tako pravim. Ne pustim ti zapustiti mene brez možnosti da te še zadnjič vidim od daleč. Nihče ni mrtev dokler se ne poslovim od mene. Lahko jem in pijem in gledam kako se mi smejiš na sliki ampak ti si samo prostovoljno zapustil mene. Ampak pili smo na tvoj račun in jedli smo obarbo ob tvoji sliki in ti še zmeraj nisi mrtev. Ker dokler jaz ne ugotovim kako se posloviti od tebe se ne bom znala posloviti od tebe in do takrat ti nisi mrtev. Tudi če smo že založili tvojo sliko.

13.10.2012 (23:17)

Rok Korošec

poštar ima grd kašelj

naslovník

ne odpira vrat

razpreti nogé in odleteti

da od zgoraj priplavati na gladino

ping-pong z okroglimi kamni z mojih poti zanikanje

in njegove sence brez o i veš

Živim v sposojenem plaš u

niti ne vem e sem Živ razen tega da

imenujem svet spotikam

se ob njegove signale se še bojim smrti

praznina

za mojimi o mi v katero

veter tla i odpadle ude

žalosti

tišina poslušati

nesmiselno želje postajati želja

postajati ne želja znova

zdaj ko sem zagrizel vate okusil

pozabljeno brez

ideje o tem kako bi ga povrnil

v strah

znova se bojim

dlani iz kupa moke zajema

zadušene besede in sebe

vidim, da je vse dolo eno

v hipu kot strahovi

in blazine, brat

kot prestopiti na postaji sredi

ni esar

nikogar ki bi ga prosil za ogenj ali

as skozi preperelo streho

želi kapljati že jesen uroki steklih barv

stopinje *stuffed with orange peels*

tirnice se ne stresejo ko stopiš nanje

v nekaj korakih uloviš ravnotežje

travnika neba

nad njim

samo tišina je dovolj prepričana v to

da ne podvomiš vanjo

iz giba veselje skoraj spolni

vonji

limoninih trav in kardamoma

zapisano v simbolih pokrajine

ki se kakor ti upira utrujenosti

vajine mantre napaja bled tok otroštva

prihaja po planoti biti zazrt v to daljavo

tukaj ista kot je bilo takrat

tvoje telo in zdaj nekdo ga previdno izgovarja

ne ve da mu z vsakim glasom

šele poganja v ustih

nastaja skozi nove ventile zaporedje

ti vonji barve

bledijo v izginjanju da lahko hkrati nastajajo

te vode

ta koža o i transparentne prepuš ajo

skozi svet

ta glas tvoj glasleže v no

ki te obkroža s pozitivnim vprašanjem

vrednosti

Milena Sušnik Falle

Sprostrto čez sebe

Zimsko jutro

klešči votel čas,

prazen kot rokavica

iz snete roke,

vidno prepleten

s temo v svetlobi,

po plahutanju jate črnih vran,

tesnobno zaznan,

neobetaven,

odet v prah

mojih davnih

odljubljenih cest –

razdvojenih

v daljavi,

občutenih v telesu.

Začetek dneva

odpira vrata,

stopam vanj,

bledih ustnic

z ugrizi molka,

razprtih zenic

pričakovanja,

tekanja od ure do ure

do slasti večera –
ponarejeno pozlačene;
jutro modrost dneva,
stopinja iz stopinje,
vsebolj oddaljena,
zaznamovana
kot dovtip rane,
nikoli zaceljene v mojem mesu.

Patrik Holz

Zasebno sporočilo Bogu

Bog! Kdo ne bi priklonil kolen pred tvojim veličanstvom, ko ti piše prvokrat. Tvojemu veličju se klanja moja misel in srce čuti vso skrivnost tvojega bitja. Nekako takole bi začel Aškerc, ker pa jaz nisem slavni Anton, naj te za začetek samo pozdravim. Hej. Najbrž me že poznaš, rad bi ti povedal, da sem prejšnji teden izvedel, da imaš profil na fejsbuku. Noro.

Ob tem me omamljajo posebni občutki, drsim v cvetočem višnjevem gaju, na drugi strani se prašiči valjajo v svežem blatu ... dandanes to skoraj ni več mogoče. Prvo ne gre skozi, zaradi evropskih višav, drugo pa preprosto ne gre na meščanski oder. A vendar se počutim kot otrok v trgovini s porcelanom, tako je prvokrat pisati Bogu, takšen je prvi začetek.

Toliko stvari ti želim reči, da ne vem kje in kdaj, pravzaprav naj začnem. V bistvu nisem niti prepričan, ali boš tole prebral. Odgovora sploh ne pričakujem. Pripravljen sem, da me boš vrgel v nič. To me ne moti, le sprašujem se: kako me ločiš od drugih? Sem tisti nični sen, ki ga pozabiš takoj, ko se prebudiš in v strahu pogledaš na digitalno uro, da le ne bi zamudil v službo. Nič je le en od elementov, v katerega se dajem, da se potem najdem. Tudi v niču nisem sam, nasprotno tepemo se, kdo bo prej prečkal vhod vanj. Veš, povsem enaka sva si midva v parametrih identitete.

Bog, le kje stanuje sonce? Ta luč nemirnih, ta nadvse navdihujoči žar življenja, njegov ogenj pogreva marsikatero misel. Se spomniš, kako so vrsto let nazaj mainstreamovci sprva preganjali beatlese s čudnimi frizurami (*Lejte ga, kakše duge lase ma! Je to pje al je deklina, lejte ga, bitlesa!*²), potem so se znašali nad rejverji, homoseksualci in emoti. Sedaj se pa končno lahko spravimo tudi na sam srž obstoja. Seveda, tebe mislim Bog. Tako čist, lep, večni in dober. Že dolgo vem, da obstajaš, ti smrdljiva rit bogatih! Vem. Oh, vem. Že dolgo vem, iz česa si ... tihožitje te že čaka na sobni omarici. Bog, s črkami prihajamo nadte! Z nadležnimi objavami ti bomo "pospamali" fejsbuk zid.

Včeraj sem izvedel še za tvoje ime in priimek. Le kdo bi si mislil, si misliš, a ne? Pa kaj mi bodo vsi tej podatki, kdo mi bo sploh verjel, da poznam osebne podatke "onega gor". Zatisni oko in mi pričaraj, kakšno dobro delovno mesto, če pa ne ravno delo, bi bila tudi ljubka ženska dovolj. Taka kot iz reklame za Perwoll. Tista bo v redu. Ej ... čuj, seks pa je res ena velika pizdarija! Zaradi njega se samo hlinimo in sesuvamo. A kaj, ko je vsem v tako ogromen užitek, z njim se vse spremeni v magijo. Čaraj, čaraj, čaraj! Bogec, seksaš kej?

Pravijo, da Zemlja ni večna, ker ni simetrična, tudi Tadž Mahal ni simetričen. Moram ti priznati, da tudi ti nisi simetričen, le kako bi bil, ko pa je tvoja somernost brez snovi, iz katere si zgrajen. Večna ni tvoja zunanost, kljub temu, da je v tebi močna volja nasprotovati času. Zate je čas in prostor igrišče z rokom uporabe. Razmišljam, kaj ti človeštvo sploh pomeni, ali uživaš ob pogledu na kitajski zid, prestare mogočne piramide, zgrajene tvojim sosedom v korist. Uživaš ob neznosni modrini tega planeta, premnogih živalskih vrstah, na eni strani sveta se med bananami skriva zelenkasta mamba, na drugi strani se v jamah zaletavajo črni močerili. Včasih se res zdi, da je poletje polno nepojasnjenih pripetljajev, zdi se, kot da bi naravo prav v tem času največ zanašalo, kakor da se ga je totalno zapila spomladi in jo še vedno drži v novem letnem času.

Še več, naslajaš se neštetim prošnjam, prepričan sem, da se obriješ le dvakrat na leto, vsako jutro se s časopisom odpraviš na stranišče in enakomerno potiskaš drek iz sebe, vsako jutro se ga gladko userješ in to je edina dobra stvar, ki jo narediš v celem dnevu. Ti si tisti, ki ne dvigne sedišča WC školjke in je zato vse poscano: »God did it!« Posedaš v kopalni halji in namesto *Discovery channela* premikaš diapozitive

² Lačni Franz - Bitles

življenja malega ali svinjsko bogatega človeka. Sploh me ne čudi, da te je pred leti obiskal Milan Kleč. Čudim se edino temu, da ni dokončal dela. Enega od teh dni bom tudi sam zajadral na oblaku, tokrat z mačeto v roki. Lahko mi zameriš. Me prav malo briga. Učijo nas, da odpuščaš. Pa res?

Veliko ljudi ti zaupa in brezpogojno verjame vate. Kako naj jaz verjamem v nekaj (še vedno si zame le objekt) tako zlobnega in domišljavega? Sam raje zaupam v koprenaste oblake. Nevihta bo, si rečem in grem z dežnikom v center mesta.

Hej! Dovolj, da sem za en dan Bog jaz. Tako kot v ameriškem celovečercu *Vsemogočni Bruce*, da mi je le eno samcato popoldne dovoljeno za novi začetek. Zapisal bi konec svoji zgodbi in na vlažne stene narisal gumb START. Bil bi tisti, ki bi verjel vate in delil tvojo ljubezen z drugimi, bil bi vpet v enakomerno tarovo in onkovsko razmerje.

Kot tak bi bil največji frajer na vasi, "najjači maderfaker" daleč naokoli. Še cigani bi mi nosili bakrenino in ne obratno, kot se sedaj dogaja. Muval bi med ulicami od poželjivih pogledov starejših dam do sramežljivih zardevanj mlajših lepotic, bi se za mano smodilo v stilu: »There he goes. One of God's own prototypes. Some kind of high powered mutant never even considered for mass production. Too weird to live, and too rare to die.«³ (Kdo ve mogoče ne prebereš vsega naenkrat, ampak postopoma od vrstice do vrstice ter na tak način po stopinjah odpisuješ.)

Pa sej ne vem, zakaj ti sploh to razlagam, ko pa bi vse sam že moral vedeti. Poudarjam, moral vedeti. Opažam, da tudi ti FB-jaš v slogu pozornosti žejnih osebkov, ki vsako uro osvežujejo klinčev status. Koga briga, da si čakal v vrsti za nakup svežih puranovih prsih, koga briga tvoja zbirka moških tangic, me sploh ne zanima, če ti je avtobus zjutraj premočil nogavice in tisočkrat znošene kavbojke na zvonec. Briga me za tvoj fakin lajf, že stotič so te slikali s sončnimi očali in dolgo čupno, fak maj lajf.

Veš, lahko me ignoriraš in sploh ne odgovoriš na sporočilo. Ko bi vsaj kaj komentiral, ko te potrebujem, ali *bogtenimarad* všečkal (did you see what I did there), ko bi vsaj všečkal moj status. En pofukan všečko, samo en bi bil dovolj, naj se jebe tvoja osebnost brez hrbtenice! Čas je, da se nehaš obnašat po tovsakovsko in končno nekaj vrneš ljudem ter s tem odrasteš. (S planicami in dudami v koš.) Ti gnida jastrebska, vem, kako ti je ime! (In preden pomislite, ne, on ni kurčev Janez ali Ahmed.)

*

Zaprli sem oči in pomislil na truplo, ki leži v spodnjem stanovanju, zagotovo enako, kot bo moje ali katerokoli drugo človeško truplo.

*

Pomislil sem na razrahljane vezi med tkivi, prav nič božje ne boš videti. Nobene solidarnosti ne bo ob tem, nikakršnega obžalovanja, v ponos mi bo dejstvo, da sem te jaz spravil v večna lovišča, v vesoljno brezno in takrat se boš vprašal, kdo te je sploh ustvaril. Kdo je božji oče?

*

Obrazi ljudi bodo še naprej prazni in zdelani, moja oblačila bodo še najprej smrdela po alkoholu in bruhanju, a življenje ... a življenje bo polno tvoje smrti.

Imam samo en namen, da čim bolj neopazno zgniješ. A tudi za to je potreben pogum.

³ Hunter S. Thompson - *Strah in groza v Las Vegasu*